

Tionde söndagen efter Trefaldighet

Predikan på distans 2021-08-08.

Kyrkoherde Sten Rydh, Evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige

Jerusalems förstörelse

I Guds, Faderns + och Sonens och den Helige Andes, namn. Amen.

Bön: Käre himmelske Fader! Du som lät din Son lida för alla våra synder, gör så att hans tårar inte är förspillda på oss. Ge oss genom din helige Ande en levande tro, bevara oss varje dag i tron och för oss slutligen till den himmelska saligheten. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. *Amen.*

Predikotext. Luk. 19:41-47. Jesus gråter över Jerusalem.

41 När Jesus kom närmare och såg staden, grät han över den 42 och sade: "Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig frid! Men nu är det dolt för dina ögon. 43 Dagar ska drabba dig då dina fiender bygger en belägringsvall runt dig och omringar och pressar dig från alla håll. 44 De ska slå dig och dina barn i dig till marken och inte lämna sten på sten i dig, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig." 45 Sedan gick Jesus in på tempelplatsen och började driva ut dem som sålde där. 46 Han sade till dem: "Det står skrivet: Mitt hus ska vara ett bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste!" 47 Och han undervisade i templet varje dag.

Dagens text som vi har lyssnat till i evangeliet talar om Jerusalems förstörelse. Jesu ord kom också att gå i fullbordan ungefär fyrtio år senare, år 70, då Jerusalem förstördes av romarna efter en fruktansvärd belägring och hungersnöd. Staden intogs den 10 augusti och därför har man sedan gammalt haft just den 10:e söndagen efter Trefaldighet, som infaller vid denna tid, som minne av händelsen.

Det var en förskräcklig hungersnöd då stadens invånare levde i skräck, både för romarna utanför murarna och för kriminella våldsvärkare inne i staden, vilka terroriserade sina egna och tog maten från dem. Många försökte gömma mat, men de kriminella tvingade invånarna att avslöja gömställena och så tog man maten ifrån dem. Själva kunde så dessa förtryckare ha ganska gott om mat på övrigas bekostnad. Eusebios berättar om detta i sin kyrkohistoria. En kvinna begick det fruktansvärda dådet att hon dödade sin egen son och stekte honom. När de kriminella kom blev de så förfärade att de lät kvinnan hållas. I den gamla psalmboken från 1695 fanns en lång skildring av Jerusalems förstörelse.

Berättelsen om Jerusalems förstörelse och en kommentar till denna finns på vår hemsida tillsammans med denna predikan (evluth.se).

Jesus säger i vår text:

"Dagar ska drabba dig då dina fiender bygger en belägringsvall runt dig och omringar och pressar dig från alla håll. De ska slå dig och dina barn i dig till marken och inte lämna sten på sten i dig, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig." (v. 43f).

Stora delar av Guds eget folk tog inte emot Jesus som sin Frälsare när han kom till världen. De var med och ropade "Korsfäst, korsfäst!", uppeggade av fariséerna och de skrifflärde. Johannes skriver:

Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom (Joh. 1:11).

Så sände Gud denna fruktansvärda straffdom över de otrogna judarna. Jerusalem förstördes och judafolket kom att skingras över världen. Judendomen utan tron på Kristus

blev en falsk religion, trots att man har Gamla Testamentet. Men i de otroende judarnas tolkning är judendomen en lagisk lära som inte kan frälsa. Jesus grät över Jerusalem. Han älskar alla människor och särskilt det folk som Gud utvalde för att Guds ord skulle bevaras och predikas i hela världen. Aposteln Paulus som själv var en jude led också svåra kval över att det egna folket inte ville ta emot Kristus. Han skriver:

Jag talar sanning i Kristus, jag ljugar inte. Mitt samvete betygar i den helige Ande att jag har stor sorg och ständig vända i mitt hjärta. Jag skulle önska att jag själv var fördömd och skild från Kristus i stället för mina bröder, mina landsmän efter köttet. De är israeliter, de har barnskapet och härligheten, förbunden och lagen, tempelgudstjänsten och löftena. De har fäderna, och från dem har Kristus kommit som människa, han som är över allting, Gud, välsignad i evighet. Amen (Rom. 9:1-5).

Men Paulus säger samtidigt att Israel inte är förkastat. Det sanna Israel är alla judar och hedningar som kommer till tro på Kristus. Paulus skriver vidare:

Detta inte sagt som om Guds ord skulle ha slagit fel. Alla som härstammar från Israel är nämligen inte Israel, och alla Abrahams avkomlingar är inte hans barn. Nej, det är genom Isak din avkomma ska räknas. Det vill säga: det är inte de köttsliga barnen som är Guds barn, utan löftets barn räknas som hans avkomlingar (Rom. 9:6-8).

Gud har inte förkastat världen och Israel. Ännu står nådens port öppen för var och en som tror. Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. Men han tvingar ingen att tro. De som förkastar ordet och frälsningen genom Kristus går förlorade om de förblir i sin otro. Det var inte bara judarnas otro som var orsaken till Jesu död. Han fick lida för hela världens synd. Så skall inga hedningar eller icke-judar förhäva sig och mena att det endast var judarnas skuld att Jesus blev korsfäst. Alla människor är inför Gud lika stora syndare. Alla står vi efter syndafallet under Guds vrede och förbannelse. Därför skriver aposteln Johannes:

Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen ska inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom (Joh. 3:36).

En oomvänd, ogudaktig människa förstår inte vad som hör till Guds frid. Det gällde de otroende judarna och det gäller oss alla. Därför gråter Jesus inte bara över Jerusalem utan över varje människa som lever i otro. Han gråter också när han ser några av sina kristna bröder och systrar försumma Guds ord och bönen, när de börjar följa syndens väg och till sist avfaller. Om dem säger Jesus:

Den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli kastad i havet (Mark. 9:42).

Och Hebréerbrevets författare skriver:

Bröder, se till att ingen av er har ett ont och trolöst hjärta så att han avfaller från den levande Guden (Hebr. 3:12).

Och Petrus skriver:

Om de har lärt känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus och kommit undan världens smitta men sedan återigen låter sig snärjas och besegras av den, då blir slutet värre för dem än början. Det hade varit bättre för dem att aldrig ha lärt känna rättfärdighetens väg än att lära känna den och sedan vända sig bort från det heliga budskap som anförtrotts dem. Det har gått med dem som det så sant heter i ordspråket: Hunden vänder om till sin spya, och tvättat svin vältrar sig i smutsen (2 Petr. 2:20-22 jfr Ords. 26:11).

Vi måste alla, var och en, ta till oss dessa varningar. Noa predikade för sin omgivning, men ingen tog Guds varning på allvar. Bara Noa och hans lilla familj litade på Herrens ord och blev frälsta undan den världsvida översvämningen och den eviga förtappelsen.

Så var det också med Lot i Sodom. De ogudaktiga människorna där ville hellre leva i öppen synd och homosexualitet än att följa Guds ord. Ändå hade Abraham och hans män ryckt ut och hjälpt staden när främmande kungar krigade mot kungen i Sodom och tog Lot och många andra till fånga. Men man visade ingen tacksamhet. Men förargade sig istället över att Lot predikade Guds ord. Inte ens hans egna svärsöner ville lyssna och bli räddade. Så var det till sist bara Lot själv och hans döttrar som blev frälsta undan Guds vredes eld, som förgjorde hela staden. Lots egen hustru började väl och flydde med Lot. Men sedan trotsade hon Guds förbud att inte se sig tillbaka, och blev då en saltstod. Detta skall för oss vara ett varnande exempel. Den som har blivit en omvänd men ser sig tillbaka och på nytt söker sig till det ogudaktiga livet kan avfalla och bli kvar på vägen. Därför varnar aposteln:

Därför ska den som tror sig stå se till att han inte faller (1 Kor. 10:12).

När vi idag ser många olyckor hända i världen skall vi tänka på Jesu ord om olyckor som skedde på hans tid. Det står hos Lukas:

Vid samma tid kom några och berättade för Jesus om galileerna vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer. Han svarade: "Tror ni att de galileerna var större syndare än alla andra galileer, eftersom de fick lida så? Nej, säger jag er. Men om ni inte omvänder er, går ni alla under som de. Eller de arton som dog när tornet i Siloam föll över dem, tror ni att de var mer skyldiga än alla andra som bor i Jerusalem? Nej, säger jag er. Men om ni inte omvänder er, går ni alla under på samma sätt." (Luk. 13:1-4).

Katastrofer och olyckor är alltså inte i sig ett Guds straff över alla som drabbas. När troende människor drabbas av olyckor, sjukdomar, nöd och förföljelse är det Guds prövning och anfåktelse, men inte ett straff för synden. Men när de som inte tror blir drabbade är det på grund av deras otro en varning och ett straff för synden. Det är som Jesus här säger: *"Om ni inte omvänder er, går ni alla under på samma sätt."* Därför måste vi allvarligt lyssna på dagen evangelium när Jesus gråter över Jerusalem och över alla oomvända, obotfärdiga människor. Jesu ord gäller alla som vänder sig bort från Guds ord:

Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig frid! Men nu är det dolt för dina ögon (v. 42).

Tecknet på en obotfärdig människa är att hon inte inser sin synd och sitt fördärvade tillstånd. Därför förkunnar Gud sin stränga lag. Han sänder också olyckor för att vi skall vakna upp. Många gånger leder svåra olyckor till att människor börjar söka Gud i ordet. Guds lag och straffdomar kan inte i sig frälsa oss. Om vi bara lyssnar på lagens ord blir hamnar vi antingen i förtvivlan eller köttlig säkerhet. Men i sin nåd söker Gud var och en med sitt frälsande evangelium. Det står visserligen först:

Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom (Joh. 1:11)

Men sedan fortsätter texten:

Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn (Joh. 1:12).

Den som känner sin svåra synd skall fly till Kristus. Han kommer till oss genom evangelium i både ordet, dopet, bikten och nattvarden. Där får vi förlåtelse. Han säger:

Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare (Mark. 2:17).

Även den som till det yttre lever ett ärbart liv är inför Gud en stor syndare. Ja, det *inför världen* goda livet blir ofta ett avgörande hinder för frälsningen därför att man förtröstar på sina goda gärningar. Men aposteln säger:

Allt som inte sker av tro är synd (Rom. 14:23).

En människa som hela sitt liv strävat efter att leva ärligt och skötsamt men inte har trott på Kristus som sin frälsare kommer i dödens stund och på den yttersta dagen inte att ha någon tröst, utan måste gå evigt förlorad. Men den syndare som har flytt till Kristus och tagit emot hans förlåtelse kommer att få evigt liv.

Så skall varningsorden om Jerusalems förstörelse och andra straffdomar få oss att förstå att vi är förlorade syndare om vi inte flyr till Guds barmhärtighet genom Kristus. Jesaja skriver om honom:

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade Herren på honom (Jes. 53:4-6).

En sann kristen får visserligen också uppleva att den helige Ande förändrar hans liv. Herren skänker en kristen andliga gåvor och han får också ibland uppleva hur den nya människan segrar i kampen mot den gamle Adam. Det är därför inget fel att i helgelsen se tecken på Guds nåd. Men det nya livet hos en kristen är alltid ofullkomligt. Den gamla människan finns alltid kvar och kämpar emot nåden. Djävulen frestar till synd och ofta stapplar och faller en kristen trots tron. Så behöver en kristen varje dag bedja om förlåtelse som Jesus lär oss i bönen Fader Vår. Vi får aldrig förtrösta på vårt eget andliga liv och på helgelsens gåvor. Gör vi det kommer vi säkert att avfalla från den sanna tron, som endast förtröstar på Kristus och hans nåd.

Högmodet och gärningsrättfärdigheten hotar varje kristen liksom missmodet som bara är en annan form av detta. Vi måste bekänna vår tröghet och lättja, vårt högmod, vår vrede, otukt och kärlekslöshet och även ofta be både Gud och vår nästa om förlåtelse. Vi skall spegla oss i Guds lag för att se vår egen smuts och våra svåra synder. Sedan skall vi dagligen fly till vårt dop där Gud tillsäger oss syndernas förlåtelse och evigt liv. Så får vi också ta emot Kristi kropp och blod i nattvarden till försäkran om att alla våra synder är förlättna. Genom tron får vi visa ifrån oss lagens fördömelse och hålla före att vi har en nådig Gud för Kristi skull. Så får vi tacka Herren för att han visar oss vad vår sanna frid tillhör. Med sina tårar, sitt lidande och sitt blod har Jesus fullkomligt återlöst oss och hela världen. Alla våra synder vilade på honom när han led korsets död, och alla våra synder var inför Gud borttagna på uppståndelsens morgon när Kristus steg upp ur graven. Nu sitter Kristus på Faderns högra sida och ber för oss. Så får vi instämna i apostelns ord:

Vad ska vi nu säga om detta? Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss? Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än att också skänka oss allt med honom? Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner. Vem är det som fördömer? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och vädjar för oss. Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull dödas vi dagen lång, vi räknas som slaktfår. Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss. För jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre (Rom. 8:31-39).

Amen.

Bön. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans Helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålmod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. *Amen.*